

Arrest

nr. 116 665 van 9 januari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 augustus 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. LOOS loco advocaat K. VERSTREPEN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, een moslim te zijn van Pashtou origine en afkomstig te zijn van het dorp Nawi Kalai in het district Pol e Alam in de provincie Logar (Afghanistan).

Volgens uw verklaringen begon uw oudste broer D.(...) K.(...) ongeveer 2 jaar voor uw vertrek uit Afghanistan om te gaan met talibanleden uit de regio. Omstreeks 1 jaar voor uw vertrek bracht hij uw moeder hiervan op de hoogte. Sindsdien bracht hij om de 2 à 3 maanden talibanvrienden met hem mee naar huis voor thee of een maaltijd. Als u thuis was, bediende u hen. Bij die gelegenheden spraken ze ook u aan over de plicht die alle Afghaanse jongemannen hebben om jihad te voeren.

In de maand hut van het jaar 1389 (komt overeen met de periode van 29 februari – 20 maart 2011 volgens de Gregoriaanse kalender (GK)) kwam één van de vrienden van uw broer, H.(...), jullie op een ochtend vertellen dat D.(...) K.(...) de nacht tevoren in Charkh district tijdens een gezamenlijke actie van het Amerikaanse met het Afghaanse leger gearresteerd was. Drie dagen later was u bij uw oom langs vaderszijde, A.(...) K.(...), toen Afghaanse soldaten naar uw huis kwamen. Ze vertelden uw moeder dat ze naar u op zoek waren. Toen zij vertelde dat u er niet was, zeiden ze haar dat u zich moest aanmelden op het bureau in de provinciehoofdstad Pol e Alam. Na hun bezoek bracht uw moeder u en uw oom onmiddellijk op de hoogte. Ze besloten dat u maar beter het land kon verlaten. De daaropvolgende 3 dagen verbleef u voor alle zekerheid in het huis van uw oom, van waaruit u vervolgens het land verliet. U reisde op illegale wijze gedurende een achttal maanden naar België, waar u op 17 november 2011 toe kwam en diezelfde dag nog asiel aanvraagde.

De dag na uw vertrek uit Afghanistan kwamen de Afghaanse soldaten opnieuw naar uw huis. Ditmaal doorzochten ze het huis op zoek naar u. De soldaten namen ook uw oom A.(...) K.(...) mee voor verhoor, omdat ze hem ervan verdachten medeverantwoordelijk te zijn voor uw banden met de taliban. Na ondervraging werd hij echter opnieuw in vrijheid gesteld. Behalve een officiële convocatiebrieven die uw familie via de malik van het dorp werd overhandigd, werden uw familieleden in Afghanistan verder met geen concrete problemen meer geconfronteerd. Van uw broer heeft niemand sinds zijn arrestatie nog iets vernomen en ook de pogingen van uw oom A.(...) K.(...) om zich naar zijn lot te informeren bleven totnogtoe zonder resultaat.

Bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan vreest u op de eerste plaats gearresteerd, gefolterd en opgesloten te worden door de Afghaanse autoriteiten en de Amerikanen, ondanks uw onschuld. Daarnaast vreest u ook problemen te krijgen met de taliban indien u de autoriteiten tijdens uw ondervraging ook maar iets over hen zou vertellen.

Ter staving van uw identiteit en uw asielverzoek legde u de volgende documenten neer: Uw originele taskara (afgeleverd op 22/05/1387 of 12/08/2008 volgens de GK); de originele oproepingsbrief door de Afghaanse autoriteiten (dd. 24/01/1390 of 13/04/2011 volgens de GK).

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende ernstige elementen aanhaalt die wijzen op een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. U heeft immers niet aannemelijk kunnen maken dat u heden door de Afghaanse autoriteiten gezocht zou worden en wel om de volgende redenen.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat zelfs bij de aanleiding van uw problemen, met name het talibanlidmaatschap van uw broer D.(...) K.(...) en diens daaropvolgende arrestatie door de Afghaanse autoriteiten, al een aantal vragen rijzen. Zo kon u hier op de eerste plaats maar weinig over vertellen. U wist bijvoorbeeld niet waar precies in het Charkh district de arrestatie gebeurde of wat uw broer daar op dat moment deed. Hoewel u verklaarde dat behalve uw broer ook nog andere talibanstrijders die nacht gearresteerd werden, had u geen idee wie deze personen waren, laat staan om hoeveel arrestanten het zou gaan. Evenmin kon u vertellen of er al dan niet doden gevallen waren bij deze actie (gehoorverslag CGVS, 7-8 en 16 en 21). Als uitleg voor uw beperkte kennis gaf u aan dat H.(...) niet veel tijd had toen hij u dit nieuws kwam vertellen (gehoorverslag CGVS, 16). Dit verklaart echter geenszins waarom u of uw familieleden hier zelfs op een later tijdstip niet meer informatie over vergaard hebben. Temeer aangezien het de arrestatie van uw broer betreft en zodoende aan de basis lag van uw eigen plotse vertrek uit Afghanistan.

Uw oom A.(...) K.(...) trachtte sinds D.(...) K.(...)'s arrestatie nochtans op verschillende manieren precies te achterhalen wat met uw broer gebeurd was, onder meer bij de malik van het dorp en in het provinciecentrum Pol e Alam (gehoorverslag CGVS, 8). De vaststelling dat hij bij al deze pogingen tot het bekomen van informatie niets meer te weten gekomen zou zijn, zelfs niet over de arrestatie op zich, is eerder bevreedend. Evenzeer bevreedend in dit verband is dat u noch uw oom op enig moment overwogen om een advocaat onder de arm te nemen in een poging meer over het lot van uw broer te vernemen. U gaat er blijkbaar zomaar van uit dat een advocaat jullie hierbij niet kon helpen. Waarop u zich hiervoor baseert blijft echter onduidelijk, aangezien u geen enkel concreet voorbeeld van een eerdere arrestatie van talibanfiguren in uw regio kon geven (gehoorverslag CGVS, 24 en 25). Evenmin kon u een (officieel) document neerleggen om de arrestatie van uw broer te staven.

Wat er ook van zij, zelfs indien uw oudere broer daadwerkelijk gearresteerd werd tijdens zijn activiteiten voor de taliban, dan nog kunnen er ernstige vraagtekens geplaatst worden bij de concrete problemen waartoe deze voor u leidden. Hoewel het niet onaannemelijk is dat de Afghaanse autoriteiten mannelijke familieleden van een talibanverdachte oproepen voor ondervraging, dient hierbij aangestipt te worden dat zij het recht hebben om hiernaar een onderzoek in te stellen. Het is dan ook bevreedend dat u daarop meteen besliste het land te ontvluchten in plaats van in te gaan op de vraag van de autoriteiten om u in het provinciecentrum aan te melden. De vaststelling dat de autoriteiten uw

moeder u de boodschap lieten overmaken dat u zich op het politiecommissariaat diende aan te melden (gehoorverslag CGVS, 21), lijkt immers op een loutere oproeping tot ondervraging te wijzen. In geval van een daadwerkelijke beschuldiging tegen uw persoon was het immers meer waarschijnlijk geweest dat de Afghaanse ordediensten meteen zouden overgegaan zijn tot een huiszoeking met het oog op uw effectieve arrestatie.

Voorts wat betreft uw vrees onschuldig gearresteerd, gefolterd en opgesloten te worden met de bedoeling informatie van u te verkrijgen, zelfs al zou u daarover niet beschikken (gehoorverslag CGVS, 17), dient vastgesteld te worden dat u deze vrees evenmin aannemelijk heeft kunnen maken. Uw vrees geen eerlijke kans te maken in handen van de autoriteiten blijkt dan ook louter gebaseerd op vage vermoedens van uw oom en uwentwege. Zo kon u geen concrete voorbeelden geven van mensen in uw regio die ondanks hun onschuld door de Afghaanse autoriteiten gearresteerd waren (gehoorverslag CGVS, 25). Integendeel zelfs, het concrete voorbeeld van uw oom A.(...) K.(...) die door de Afghaanse autoriteiten werd meegenomen voor ondervraging, maar vervolgens vrijuit kon gaan bij gebrek aan bewijzen tegen zijn persoon, ondergraaft uw bewering zelfs (gehoorverslag CGVS, 6). Om diezelfde reden is het bijgevolg ook onduidelijk waarom enkel u en niet uw oom – ondanks de verdenkingen tegen hem – op een ‘zwarte lijst’ van de Afghaanse autoriteiten zou staan (gehoorverslag CGVS, 25). Het loutere feit dat u de talibanvrienden van uw broer mee bediende als zij over de vloer kwamen (gehoorverslag CGVS, 23), is op zich immers onvoldoende overtuigend om deze vrees aannemelijk te maken.

Zoals hierboven vermeld kan een dergelijke associatie aanleiding geven tot ondervraging, maar hoeft dit niet automatisch te leiden tot de effectieve beschuldiging van één van de familieleden van een actieve talibanstrijder. De andere door u ingeroepen mogelijkheid dat gearresteerde talibanvrienden van uw broer onder foltering ook uw naam genoemd zouden hebben als actief lid van de taliban (gehoorverslag CGVS, 16 en 23), is nergens op gestoeld. Het is bovendien de vraag waarom vrienden van uw broer u als dusdanig zouden ‘verraden’, terwijl u uitdrukkelijk verklaarde persoonlijk nooit actief deelgenomen te hebben aan talibanactiviteiten (gehoorverslag CGVS, 20). Temeer aangezien uit uw verklaringen blijkt dat de andere gezochte personen naar aanleiding van deze arrestaties wel degelijk actieve talibanstrijders waren (gehoorverslag CGVS, 8 en 19), waardoor u dus de enige was die onterecht op deze lijst stond. Uw vermoeden dat de strijdmakkers van uw broer onterecht diens jonger familielid zouden verraden bij de autoriteiten, kan om bovenvermelde redenen dan ook maar moeilijk overtuigen.

Daarbij komt nog dat er met betrekking tot uw persoonlijke problemen in Afghanistan een belangrijke tegenstrijdigheid vastgesteld werd tussen uw verklaringen op het CGVS enerzijds en de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) anderzijds. Hoewel u op de DVZ het bezoek van de autoriteiten aan uw huis koppelde aan een huiszoeking (zie administratief dossier), repte u op het CGVS op spontane wijze met geen woord over een huiszoeking. Uitdrukkelijk gevraagd of het eerste bezoek met een huiszoeking gepaard was gegaan, antwoordde u zelfs van niet. Geconfronteerd met uw strijdige verklaring eerder op de DVZ viel u volkomen uit de lucht (gehoorverslag CGVS, 21). Wat later in het gehoor verklaarde u vervolgens plots dat de autoriteiten een dag na uw vertrek nogmaals naar uw huis waren gekomen en toen wel het huis hadden doorzocht (gehoorverslag CGVS, 22). Een opmerkelijke wending in uw relaas, aangezien u deze latere huiszoeking eerder op geen enkel moment vermeldde, noch in uw zeer korte spontaan relaas, noch op de vragen met betrekking tot de problemen die uw familieleden nog gekend hadden na uw vertrek uit Afghanistan (gehoorverslag CGVS, 16 en 6). Het vergeten vermelden van een dergelijke ingrijpende gebeurtenis in het gezinsleven van uw achtergebleven familie doet bijgevolg verder afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid in dit verband. De door u neergelegde convocatiebrieven kan uw vrees tot op heden actief door de Afghaanse autoriteiten gezocht te worden evenmin herstellen. Er rijzen immers ernstige twijfels bij de echtheid van dit officiële document. In de brief staat immers een zekere H.(...), zoon van H.(...), vermeld als één van de gezochte verdachten. Volgens uw verklaringen zou de gezochte persoon in kwestie echter H.(...) en niet H.(...) heten (gehoorverslag CGVS, 23 en 25-26). Het is dan ook opmerkelijk dat de Afghaanse autoriteiten zich in een officieel document van naam zouden vergissen, temeer aangezien de persoonsgegevens van de andere gezochte personen wel correct genoteerd staan.

Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt trouwens dat er bijzonder veel valse Afghaanse documenten in omloop zijn en dat deze documenten slechts een zeer beperkte waarde hebben bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas van een Afghaanse asielzoeker. In het kader van een asielverzoek hebben dergelijke documenten dan ook enkel het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Gezien de hierboven aangetoonde ongeloofwaardigheid van uw beweringen volstaan deze documenten op zich bijgevolg niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen.

Tot slot stemt ook de vaststelling dat u maar weinig geïnformeerd blijkt over de verdere evolutie van de problemen waardoor u Afghanistan moest ontvluchten tot nadenken. Behalve uw onwetendheid over

het lot van uw broer, blijkt u immers ook geen idee te hebben wat er met de twee gezochte talibanvrienden van uw broer gebeurd is (gehoorverslag CGVS, 23).

Tot slot vreest u daarnaast ook nog bij een arrestatie en daaropvolgende ondervraging door de Afghaanse autoriteiten gedwongen te zullen worden om verklaringen af te leggen over u gekende talibanleden, en daardoor ook in het vizier te komen van de taliban. Op de eerste plaats rijst hier echter de vraag welke bijkomende informatie u de autoriteiten over de taliban zou kunnen geven. Uit uw verklaringen en de door u neergelegde oproepingsbrief blijkt immers dat de namen van andere talibanleden reeds bij de autoriteiten bekend waren zelfs zonder dat u in dit verband werd ondervraagd (gehoorverslag CGVS, 23 en 25-26). Doorheen het hele interview bleef u overigens volhouden amper informatie te hebben over de concrete activiteiten van uw broer en zijn talibancollega's. Uw broer vertelde hier immers niet veel over en hetzelfde gold voor zijn talibanvrienden als zij over de vloer kwamen (gehoorverslag CGVS, 17 en 12 en 21 en 16 en 20).

De overige door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande bevinding niets wijzigen. Uw originele taskara verschaft enkel informatie met betrekking tot uw identiteit en herkomst, hetgeen hier echter niet meteen in vraag gesteld wordt. Het door u neergelegde verzendingsbewijs uit Afghanistan toont hooguit aan dat u contacten hebt in Afghanistan, hetgeen in casu evenmin in twijfel wordt getrokken.

Bovenstaande elementen doen afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid. Gelet op bovenstaande vaststellingen dient dan ook geconcludeerd te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Afghaanse asielzoekers kunnen door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio. Dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Wat betreft uw herkomst uit de provincie Logar dient gesteld dat dit op zich niet volstaat om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Vooreerst moet worden opgemerkt dat u geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat u zich niet elders in uw land van herkomst zou kunnen vestigen om de algemene situatie in de provincie Logar te ontlopen.

Er dient overigens opgemerkt dat u blijkbaar voldoende zelfstandig en initiatiefrijk bent om alleen naar Europa te reizen en u in een vreemde gemeenschap te vestigen, waarmee u aantoonst dat het voor u niet onmogelijk of onredelijk is om u, alleen of met uw familie, te vestigen in stedelijke gebieden in Afghanistan die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (Eligibility Guidelines UNHCR).

U schetste doorheen het gehoor immers een beeld van uw familie, waaruit naar voren komt dat die niet geheel onbemiddeld is. Uw oom langs vaderszijde die een autohandel runde gaf uw familie immers stevast een deel van de opbrengsten, aangezien uw vader mee de helft geïnvesteerd had bij het opstarten van die handel (gehoorverslag CGVS, 9). Het inkomen hieruit is voldoende voor het onderhoud van uw familie, waardoor u in Afghanistan nooit heeft moeten werken. Ondanks het wegvallen van het inkomen via uw oudste broer bij de taliban hoefden ook uw achtergebleven familieleden in Afghanistan tot op heden geen bijkomende professionele activiteiten uit te oefenen om in hun onderhoud te voorzien (gehoorverslag CGVS, 9 en 10). Daarbij komt nog dat u op de hulp van andere familieleden kunt rekenen. Zo was het uw oom die blijkbaar probleemloos het geld op tafel legde om uw vertrek naar Europa te financieren. Hoewel u beweert het exacte bedrag dat hij betaalde niet te kennen, geeft u aan dat de prijs die u van andere asielzoekers hoorde rond de 12.000 Amerikaanse dollar ligt (gehoorverslag CGVS, 24). Er kan in elk geval redelijkerwijs geconcludeerd worden dat u, indien nodig, over het nodige kapitaal beschikt om op een andere plaats een nieuwe start te maken.

U bent bovendien 3 jaar naar school geweest in Afghanistan, meer bepaald van uw 9 tot uw 13 jaar (gehoorverslag CGVS, 8-9). U spreekt vlot Pashtou en begrijpt ook Dari. Hoewel u Dari niet vlot spreekt, is dit volgens uw verklaringen louter te wijten aan het feit dat u niet vaak in contact kwam met Dari-sprekenden (gehoorverslag CGVS, 11). U verkeert voorts in goede gezondheid. Om al deze redenen lijkt het er dan ook op dat u bij terugkeer in staat bent om elders een ander leven op te bouwen. Er kan dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat u heden in staat bent om u in de stad Kabul te vestigen om u aan de algemene situatie in het district Pol e Alam te onttrekken.

Zoals reeds vermeld kan immers geen geloof gehecht worden aan uw problemen met de taliban, noch aan die met de Afghaanse autoriteiten of Amerikanen, waardoor er geen enkele reden is om aan te nemen dat u door deze partijen in Kabul zou geïsoleerd worden. Bijgevolg kan in casu de situatie in de stad Kabul bekeken worden.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "complexe, high-profile" aanslagen voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010

stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad. De veiligheid in de stad gaat er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefings "Afghanistan - Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en "Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013). De stad kende in de onderzochte periode een aantal aanslagen, die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd.

Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/2 tot en met 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoeker geeft inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissing en stelt dat hij een risicoprofiel heeft om door de Afghaanse autoriteiten gefolterd te worden als broer van een talibanlid. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde daarnaast onterecht dat verzoeker niet in aanmerking kan komen voor de subsidiaire beschermingsstatus omdat hij zich zogenaamd in Kabul kan vestigen. Er moet immers een onderzoek gebeuren naar het redelijk karakter van het intern vluchtalternatief. Evenmin werd er rekening gehouden met het feit dat verzoeker over een bijzonder kwetsbaar profiel beschikt aangezien hij een Kochi is, een gemarginaliseerde groep die tot de economische onderlaag van de Afghaanse gemeenschap behoren. Daarnaast werd totaal geen rekening gehouden met de algemene problematische situatie in Kabul voor terugkeerders.

2.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift de volgende documenten toe: twee rapporten van UNAMA, een rapport van de Minority Rights Group International, een rapport van IDMC en NRC, een rapport van Refugee International en een rapport van World Bank en UNHCR.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De Raad kan op basis van de verklaringen van verzoeker geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Verzoeker legt immers verschillende tegenstrijdige, incoherente en niet aannemelijke verklaringen af omtrent kernaspecten van zijn asielrelaas. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken slechts spreekt over een bezoek van de autoriteiten bij hem thuis en verklaarde dat de soldaten naar zijn huis kwamen en een huiszoeking deden toen hij bij zijn oom was (stuk 12, vragenlijst CGVS, p. 3). Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vermeldt verzoeker deze huiszoeking niet wanneer hij over het bezoek van de soldaten aan zijn huis vertelt (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 16 en 21). Gewezen op deze tegenstrijdigheid ontkent verzoeker zelfs tot tweemaal toe expliciet dat ze het huis doorzochten en dat hij dit op de Dienst Vreemdelingenzaken zou hebben vermeld (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 21 en 22). Even later verklaart verzoeker echter plots dat de autoriteiten de dag na zijn vertrek nogmaals naar het huis kwamen en het huis doorzochten (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 22). Het is geenszins aannemelijk dat verzoeker dit niet zou hebben vermeld toen hem gevraagd werd of het huis werd doorzocht, noch op de vragen met betrekking tot de problemen die zijn familie zou hebben gekend na zijn vertrek (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 6 en 21). Bovendien is dit niet alleen tegenstrijdig met de verklaringen van verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken, maar stelt de Raad ook vast dat verzoeker geenszins melding maakte van een tweede bezoek van de autoriteiten op de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 12, vragenlijst CGVS, p. 3). Bij het invullen van de vragenlijst wordt weliswaar vermeld dat van de asielzoeker verwacht wordt dat hij kort zijn relaas uiteenzet en geen uitvoerig overzicht van de feiten geeft, maar hierbij wordt tevens benadrukt dat hij de belangrijkste elementen nauwkeurig dient weer te geven (stuk 12, vragenlijst CGVS, p. 1). Bovendien verklaarde verzoeker aan het begin van het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken heel goed verliep (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 2). Het gaat hier geenszins over kleine inconsistenties, zoals verzoeker voorhoudt in zijn verzoekschrift, maar wel over kernaspecten van verzoekers asielrelaas. De desbetreffende huiszoeking was immers de reden voor verzoekers vertrek.

Daarnaast blijkt verzoeker bijzonder onwetend omtrent de arrestatie van zijn broer. Zo weet hij niet waar de arrestatie precies plaatsvond, wat zijn broer daar op dat moment deed, in welke omstandigheden zijn broer gearresteerd werd, hoeveel personen werden opgepakt, noch wie deze personen waren en of er doden vielen tijdens de arrestatie (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 7, 8, 16 en 21). Het louter herhalen in onderhavig verzoekschrift van de beperkte informatie die verzoeker omtrent de arrestatie van zijn broer gaf tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weerlegt de vaststelling dat verzoeker over voormelde aspecten nauwelijks informatie heeft niet. Aangezien de arrestatie van zijn broer mede aan de oorzaak van zijn vertrek ligt, kan er redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij dienaangaande enige concrete en overtuigende informatie weet te verstrekken. Bovendien is het niet aannemelijk dat de oom van verzoeker, die zou getracht hebben te achterhalen wat er met de broer van verzoeker is gebeurd, dit niet zou hebben gevraagd toen hij ter ondervraging werd opgepakt (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 8).

Daarnaast stelt de Raad vast dat, zelfs indien de broer van verzoeker bij de taliban was en werd opgepakt, *quod non*, het niet aannemelijk is dat verzoeker hierop onmiddellijk het land verlaat uit angst

voor de autoriteiten. Immers, de verklaringen van verzoeker dat de autoriteiten denken dat hij zelf ook een lid van de taliban was, blijken louter op vage vermoedens van verzoeker gebaseerd (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 23). Bovendien zouden de soldaten slechts aan de moeder van verzoeker gevraagd hebben dat verzoeker zich moest aanmelden op het politiekantoor, hetgeen erop wijst dat zij hem slechts wouden ondervragen met betrekking tot zijn broer (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 21). Ook de vrees van verzoeker om gearresteerd, gefolterd en opgesloten te worden blijkt slechts op vermoedens gestoeld (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 17). Zo kan verzoeker geen voorbeeld geven van mensen uit zijn regio die onschuldig door de autoriteiten gearresteerd werden (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 25). Bovendien blijkt uit de verklaringen van verzoeker omtrent het ondervragen van zijn oom dat de autoriteiten hem nadien lieten gaan omdat zij niets tegen hem hadden en dat er nadien geen problemen meer waren (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 6). Aangezien verzoeker stelt geen informatie te hebben gehad en nooit met zijn broer meeding, stelt de Raad vast dat het niet aannemelijk is dat verzoeker diende te vrezen voor een ondervraging door de autoriteiten (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 17, 20 en 23). Waar verzoeker onder verwijzing van de UNHCR Guidelines van 6 augustus 2013 stelt dat hij een risicoprofiel bezit als zijnde de broer van een talibanlid, gaat hij eraan voorbij dat het UNHCR van mening is dat “individuals suspected of supporting AGEs may be in need of international refugee protection on the ground of (imputed) political opinion, depending on their individual profile and circumstances of the case.” (eigen onderlijning). Gelet op bovenstaande vaststellingen gebaseerd op verzoekers eigen verklaringen, is de Raad van oordeel dat verzoeker een dergelijk risicoprofiel niet aannemelijk maakt.

Het toevoegen van twee UNAMA-rapporten aangaande de behandeling van Afghaanse gevangenen aan het verzoekschrift volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Ten slotte merkt de Raad op dat de naam van een van de gezochte verdachten in de convocatiebrief die verzoeker voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neerlegt niet overeenkomt met de naam die verzoeker verschillende keren vermeldt in zijn relaas en die volgens hem in de brief genoemd wordt (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 8, 16, 23, 25 en 26). Deze vaststelling ondermijnt verder het asielrelaas van verzoeker.

2.6. Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.7. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. De Raad stelt vast dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de mens (hierna: EHRM) zich niet verzet tegen de mogelijkheid van een intern vestigingsalternatief in Afghanistan (EHRM 13 oktober 2011, Hussein/ Zweden, § 96 en § 97). Zo stelt het EHRM, in het kader van zijn bevoegdheid om artikel 3 EVRM te toetsen, aan een hervestigingsalternatief slechts als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, Salah Sheekh t. Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Hussein t. Zweden, 13 oktober 2011, § 97; EHRM, H. en B. vs. het V.K., 9 april 2013, § 91). Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal blijkt dat de hoofdstad Kabul onder de effectieve controle van de regering staat. Kabul is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven. Ten overvloede wijst de Raad erop dat het UNHCR in haar richtlijn van 2013, zélf aangeeft dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen “ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk” een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan, augustus 2013).

Wat betreft de socio-economische bezwaren van verzoeker, merkt de Raad op dat dergelijke overwegingen slechts relevant zijn in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling

in de zin van artikel 3 EVRM. In onderhavig dossier blijken geen objectieve argumenten aanwezig die een dergelijke situatie in verzoekers hoofde suggereren. De Raad erkent dat uit de door verzoeker neergelegde rapporten van het Internal Displacement Monitoring Centre en de Norwegian Refugee Council van 11 april 2011, het rapport van Refugee International van 1 december 2010 en het rapport van de World Bank en UNHCR van mei 2011 blijkt dat de leefomstandigheden in de sloppenwijken van de grote steden in Afghanistan erbarmelijk zijn. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij persoonlijk bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, en meer bepaald naar Kabul, in deze situatie zal terechtkomen. De Raad stelt vast dat verzoeker een volwassen man is die Pashtou spreekt en Dari begrijpt en enkele jaren naar school ging (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 3, 8, 9 en 11). Bovendien ontving de familie van verzoeker geld van zijn oom, die geld verdiende als autohandelaar en een hele goeie zaak had, en konden zij zonder problemen alles kopen wat zij nodig hadden (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 5, 9, 10 en 24). Ook zonder het inkomen van de broer van verzoeker heeft zijn familie met het geld dat zij ontvangen van de oom voldoende (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 10). Gelet op de financiële draagkracht van zijn oom, die overigens verzoekers reis betaalde (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 24) kan in alle redelijkheid worden aangenomen dat hij verzoeker (al dan niet tijdelijk) financieel kan ondersteunen bij een terugkeer naar Afghanistan en vestiging in Kabul. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, overtuigt verzoeker dan ook niet dat hij niet in staat zou zijn om zich te vestigen in Kabul en zijn er naar het oordeel van de Raad *in casu* geen concrete aanwijzingen dat verzoeker in Kabul in mensonwaardige omstandigheden of in een vluchtelingenkamp/sloppenwijk zal terecht komen.

Er zijn derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Wat betreft het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet in Kabul tenslotte, stelt de Raad vast dat uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief (SRB "*Afghanistan*" "*Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict*" van 22 maart 2013 en SRB "*Afghanistan*" "*Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse*" van 21 maart 2013), blijkt dat de veiligheidssituatie in Kabul stad er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit gaat. In 2012 gaat het aantal aan AOG (Armed Opposition Group) toegeschreven aanvallen er met 29% op achteruit in vergelijking met 2011. Het totaal incidenten ligt redelijk hoog, maar het betreft grotendeels operaties van de ANSF (Afghan National Security Forces). AOG-operaties halen niet meer dan 10% van het totaal. Het lijkt erop dat de ANSF steeds meer grip krijgt op de veiligheidssituatie in de stad. Toch blijft het veiligheidssparadigma in de stad op het eerste zicht gedomineerd door een aantal complexe *high profile* aanslagen, zoals de zware complexe aanval van 15 april 2012 en een aanval op een hotel bij het Qargha meer in juni. Na een lange periode van rust pleegden de taliban op 15 april 2012 een krachtige, gecoördineerde complexe aanval op verschillende *high profile* doelwitten in Kabul stad, zoals het Afgaans parlement, verschillende ambassades, het NAVO-hoofdkwartier en Kabul Star Hotel. Op het moment van de aanslag zat het geweldsniveau in Kabul op het laagste punt in zes jaar tijd. In 2012 ziet Kabul van januari tot november zes dergelijke complexe aanslagen, tegenover veertien in 2011. Daarenboven waren bijna alle slachtoffers van de zware aanval de aanvallers zelf en ANSF personeel die tussenbeide kwamen. Dat wijst erop dat burgers bij de complexe aanval geen doelwit waren. Aanslagen met een duidelijk burgerdoelwit zijn eerder uitzonderlijk in Kabul, zowel in de stad als in de provincie. Toch zijn het niet de gewelddadige incidenten die het veiligheidssparadigma in de stad Kabul domineren, maar eerder de efficiënte acties van de ANSF en dan vooral de NDS (National Directorate of Security). Dit wordt gereflecteerd in het hoge aantal ANSF-acties, waartoe arrestaties en wapenvondsten worden gerekend. Hoewel dit ook wijst op een groot potentieel op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de toegenomen capaciteit van de ANSF om dergelijk geweld te voorkomen. De NDS, die eerder onder vuur lagen omdat ze de grote aanslag van 15 april 2012 niet konden voorkomen, waren daarna zeer actief. De hele zomer lang was er geen enkel gewelddadig incident in de stad en kwamen er enkel berichten van de NDS die de ene na de andere complexe-aanval cel oprodde. De zomer van 2012 was de rustigste sinds de AOG begonnen zijn met de tactiek van complexe aanslagen in 2008. Ook het aantal raketten afgevuurd op de stad is aanzienlijk afgenomen de laatste jaren. Daarnaast is er in Kabul een probleem met criminaliteit. Gewapende overvallen en ontvoeringen voor losgeld komen betrekkelijk vaak voor. Het aantal dergelijke ontvoeringen is echter eveneens sterk gedaald. Dit is grotendeels te danken aan het efficiënter optreden van de ANSF die enkele grote criminele bendes hebben opgerold. Buiten Kabul stad vinden regelmatig aanvallen plaats op ANSF of papaver uitroeiingsteams in Surobi, zonder burgerslachtoffers tot gevolg. Incidenten op de hoofdweg in Surobi zijn bijna allen zonder uitzondering nachtelijke aanvallen op ANSF doelwitten. Er zijn dan ook geen burgerslachtoffers gemeld van het geweld op de weg in de verslagperiode. Sporadisch ontploffen IED's (Improvised Explosive Device) op de andere

toegangswegen naar Kabul, meestal gericht tegen 'harde doelwitten' en buiten de dag-uren. Verzoeker brengt geen elementen bij die een ander licht werpen op deze analyse.

De Raad stelt vast dat het geweld in Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt aldus dat er in de hoofdstad Kabul geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door verwerende partij neergelegde nota van 18 november 2013 die een update van de situatie in Kabul inhoudt, en onder andere gebaseerd is op de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 6 augustus 2013, bevestigt dat het geweld er anno 2013 nog steeds voor het overgrote deel gericht is op high profile doelwitten en niet op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Ter terechtzitting werd verzoeker de mogelijkheid geboden om te reageren op voormelde informatie. Verzoeker formuleerde hieromtrent geen opmerkingen en brengt dan ook geen elementen bij die een ander licht werpen op deze analyse van de veiligheidssituatie.

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad vast dat verzoeker in Kabul over een veilig intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

2.8. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij een risicoprofiel heeft als Kochi, stelt de Raad vast dat een verwijzing naar informatie van algemene aard aangaande het feit dat Kochi's tot de armste bevolkingsgroepen in Afghanistan behoren op zich niet voldoende is om aan te tonen dat verzoeker zelf effectief het slachtoffer was van dergelijke praktijken. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke, te meer doordat hierboven reeds werd vastgesteld dat verzoeker kan rekenen op de steun van zijn welgestelde oom (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 5, 9, 10 en 24). De verwijzing naar de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 6 augustus 2013 en het rapport van Minority Rights Groups International dat door verzoeker werd toegevoegd aan onderhavig verzoekschrift volstaan aldus niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. De vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.9. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

2.10. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF